

opusdei.org

En rad tillfälligheter

”Be om tro? Jag tror, att antingen har man den eller också har man den inte. Man ber ju inte om tro. ”Be om den!”, insisterade en inre röst. Nåväl då, för att prova på det...” Africa berättar i detta vittnesbörd om några av ”tilfälligheterna” i sitt liv.

2009-07-06

Jag heter Africa. Jag växte upp i en familj med djupa kristna rötter, och efter att ha studerat i en privatskola ledd av nunnor, slutade jag med att

gå till mässan, när jag var 17 år. Jag tyckte helt enkelt inte att det var intressant. Då jag började på universitetet drog jag mig ännu mer bort från Gud och gick bara in i en kyrka, när en av mina vänner skulle gifta sig.

Min enda kontakt med Gud var ett "Fadervår" som jag bad på kvällen och igen på morgonen. Jag bad den mekaniskt för att lugna mitt samvete. Jag kände ett hemskt tomrum, när jag tänkte på döden, och det liv jag levde var sådant, att jag verkligen önskade, att Gud inte existerade...

På ett egoistiskt sätt och utan någon särskild övertygelse bad jag detta väsen, som jag i grunden hoppades existerade, om några saker, som jag tillfälligtvis också fick! Varje gång tänkte jag, att det var en tillfällighet, och bland mina vänner pratades det om att jag var en lyckosam person, ja, att jag var född med tur.

Då jag hade avslutat mina studier ”bad jag ett par böner” för att få jobb ... och jag fick tre erbjudanden samma vecka! Senare då jag gärna ville byta arbetsplats, bad jag om ett annat arbete, och så dök det upp ett mycket bättre i förbindelse med ett telefonsamtal jag hade med en person, som jag dessutom inte kände. Vid andra tillfällen i mitt liv skedde detsamma, och jag tänkte varje gång: vilken tillfällighet!

En dag, då jag hade blivit 39 år kom jag förbi en kyrka och ett eller annat manade på mig. Jag gick in och satte mig på den bakersta bänkraden. Jag såg upp på altaret. Det var många år sedan jag hade varit fördjupad i mina tankar omgiven av en sådan stillhet. Vilken skam! – tänkte jag – med den tro jag hade haft som helt ung. ”Jamen, så bed om den” hörde jag något säga i mitt inre. Be om tro? Jag tror att antingen så har man den eller också har man den inte. Om

sådant ber man inte. ”Be om den!” insisterade den inre rösten. Nåväl, för att försöka gick jag fram till den första bänkraden, lade mig på knä precis framför tabernaklet och bad: ”Min Gud, jag önskar få tillbaka den tro, som jag hade som barn, och jag önskar att kunna gå in i en kyrka och känna den respekt och den hängivenhet, som jag kände för många år sedan... och som jag inte känner längre.”

Och ännu en gång blev min önskan uppfylld. Jag studerade till min master degree hos vägbyggnadsingenjörerna ETS och varje dag, när jag kom in i universitetshallen, fanns det ett anslag på dörren till kapellet, som bjöd in mig till konfirmationens sakrament. Det löd: ”Är du inte konfirmerad ännu? Kom in och få flera upplysningar”. Bredvid låg cafeterian med sitt anslag, som bjöd in mig att äta frukost: ”Kaffe med en

fralla: 1 euro!” Jag gick förbi, läste bägge anslagen och ... gick in och åt frukost, tills jag en dag sa till mig själv: ”Varför inte gå in och få den där informationen? Jag är inte konfirmerad, och min son skall gå till första kommunionen om några månader. Det är ju absurt, att min son ska gå till första kommunionen, vilken också kan bli hans sista, om vi, som är hans föräldrar, inte tar med honom till mässan! Vi är gifta i kyrkan, barnen är döpta, och nu har vi anmält honom till kateketundervisning. Vad är det vi håller på med? Pass upp! Det måste vara lite förnuft i det hela...” och så gick jag in.

Jag fick informationen, jag förberedde mig, och några dagar före vår sons första kommunion blev jag konfirmerad. Vid ceremonin blev jag så rörd, att jag inte kunde sluta gråta, och biskopen visste inte, om han först skulle ge mig den heliga oljan

eller en näsduk. Jag kan inte precis förklara vad jag kände. I det ögonblick jag fick oljan kände jag det som om jag hade fått en osynlig klänning över huvudet och ned över kroppen och som passade utan att strama.

I det lilla kapellet i ETS, där min omvändelseprocess började fanns det en bokhylla med en massa böcker. Tillfälligtvis tog jag på måfå ut ett band av serien ”Att tala med Gud” skriven av Francisco Fernández-Carvajal, och jag slukade den. Jag började vilja veta allt om Jesus. Allt. Och varje läsning stimulerade ännu mera min obegränsade nyfikenhet. Sen började jag intressera mig för katekesen: Gå till mässan varje söndag och de påbjudna festdagarna? Gå till bikt och kommunion minst en gång om året? Men det är ju ... otroligt mycket! De buden är ju omöjliga att uppfylla!

Senare gav kaplanen från skolan mig en broschyr om Botens sakrament. Det var så mycket som öppnade sig för mina ögon, och eftersom jag hela tiden kände mig lite yr i huvudet, beslöt jag mig för att gå en teologikurs som de gav i församlingen. Men jag, som annars var expert på att anteckna, efter att ha klarat av min studentexamen, uppdagade nu med förskräckelse, att jag inte ens kunde skriva ner en dåligt formulerad mening, medan resten av eleverna lutade sig över sina anteckningsböcker och skrev av bara farten. Med stor frustration beslutade jag mig för att resa mig upp och ge upp, när en dam i min egen ålder satte sig vid min sida och helt oväntat sa: ”Ska jag undervisa dig och få dig a´jour?”

”Vill du verkligen det?”

”Självklart! När har du lust att börja?”

Den damen ansträngde sig mycket för min kristna utbildning och jag fann i henne en god väninna. Det var intensiva privatlektioner, intill dess jag kunde komma tillbaka och bli en "elev med försprång". Vi gick på många föredrag och meditationer tillsammans. Efter någon tid föreslog min väninna mig att komma med på en reträtt, som slutligen förorsakade, att jag ansökte om medlemskap i Opus Dei. Då jag berättade för min mor om det, sa hon: "Tänk vilken tillfällighet! Dina gudföräldrar vid dopet och som nu är döda, var båda supernumerarier i Opus Dei...

Strax därefter läste jag igen om Den heliga moder kyrkans bud; det den föreslå är mera ett minimum, och jag är Gud tacksam över att jag nu förstår, att det inte bara kommer an på att "följa lagen", men om att glädja sig över sin tro.

Och precis där befinner vi oss nu...

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/en-
rad-tillfalligheter/](https://opusdei.org/sv-se/article/en-rad-tillfalligheter/) (2026-04-12)